

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцома, камітэта ЛКСМБ і прафкома.
Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна

№ 2 (347)

Пятніца, 9 студзеня 1959 года

Цана 20 кап.

СЁННЯ Ў НУМАРЫ:

1. Святочныя ўрачыстасці ў гонар 40-годдзя БССР. Мітынг працоўных г. Мінска. Прамова Ю. Жадан 1 стар.
2. Пройземся па кабінетах 2* стар.
3. Пажаданны чытачоў 2 стар.
4. Сігнал пілотам 3 стар.
5. Па Каўказу 4 стар.

ЭКЗАМЕНАЦЫЙНАЯ СЕСІЯ ПАЧАЛАСЯ

Зімовая экзаменацыйная сесія гэтага года асаблівая. Краіна ўступіла ў сямігодку камуністычнай працы, якой патрэбны новыя тысячы спецыялістаў вышэйшай кваліфікацыі. Прыняты закон аб перабудове сярэдняй і вышэйшай адукацыі, які заклікае ўзмацніць сувязь школы з жыццём. З гэтай прычыны, безумоўна, экзаменатары больш строга і больш сур'ёзна будучы падыходзіць да ацэнкі ведаў студэнтаў, іх умення прымяняць тэорыю ў практычнай рабоце. Гэта будзе справядлівая патрабавальнасць, якая, аднак, не мае нічога агульнага з прыдзірлівасцю.

Не зусім звычайны сёлетні склад экзаменуемых. Сярод першакурснікаў большасць—былыя рабочыя і дэмабілізаваныя воіны. На працягу года ім удзялялася многа ўвагі. Каб дапамагчы такім таварышам ліквідаваць прабелы ў ведах, практыкаваліся аглядныя лекцыі па найбольш цяжкіх раздзелах курсаў, праводзіліся групавыя і індывідуальныя кансультацыі. Такая дапамога не аслабіла і ў дні сесіі.

Нарэшце, пачалася сесія на розных курсах і ў розны час. Калі студэнты першых і п'ярых курсаў ужо здаюць экзамены, дык для астатніх яна наступіць толькі ў лютым.

Гэтыя асаблівасці патрабуюць вялікай арганізаванасці ў рабоце партыйных, камсамольскіх і прафсаюзных арганізацый, дэканатаў і кафедраў. Яны павінны прыняць усе неабходныя меры, каб экзамены прайшлі ў дэлавой абстаноўцы, каб яны з'явіліся сапраўдным паказчыкам ведаў студэнтаў і якасці работы прафесарска-выкладчыцкага складу.

Добра зрабілі на філагічным, матэматычным, географічным факультэтах, дзе на сходах у групах і на курсах, на паседжаннях кафедраў і ў дэканатах намечаны і ажыццяўляюцца канкрэтныя мерапрыемствы, накіраваныя на арга-

нізаваную сустрэчу сесіі. Падобныя мерапрыемствы павінны быць распрацаваны на кожным факультэце.

Трэба, каб кожны студэнт быў знаёмы з графікам кансультацый і экзаменаў, цвёрда ведаў, які курс і ў якім разрэзе ён здае. Ні адзін экзамен не можа пераносіцца без дазволу дэканата і вучэбнай часткі ўніверсітэта. Камсамольскія і прафсаюзныя бюро, выкладчыкі, замацаваныя за групамі, заклікаюць дапамагчы студэнтам разумна размеркаваць час паміж заняткамі і адпачынкам, устанавіць строгі кантроль за самастойнай работай.

Нельга дапускаць перагрузкі студэнтаў абавязковымі заняткамі ў дні перад сесіяй. Але нельга таксама зніжаць патрабавальнасць да наведвання імі заняткаў. Своечасова павінны быць закончыты практычныя і лабараторныя работы, здадзены залікі. Вельмі важна, каб у бібліятэках, чытальных залах, кабінетах строга захоўваўся распарадак дня, каб студэнт мог хутка атрымаць неабходную яму літаратуру. Абавязак прадстаўнікоў партыйных арганізацый, дэканатаў—наведваць экзамены, не дапускаць, каб на іх узнікала абстаноўка нервознасці і паспешлівасці.

Экзамены ўжо ідуць і ідуць паспяхова. Выпускнікі юрыдычнага факультэта, якія закончылі сесію, атрымалі, напрыклад, толькі добрыя і выдатныя адзнакі. Есць усе падставы лічыць, што гак здадуць экзамены і астатнія студэнты. «Нашы аднагодкі,—піша ў гэтыя дні насценная газета «За мічурынскую біялогію»,—а ім таксама па 20 год, стварылі брыгады камуністычнай працы. Дэвіз гэтых брыгад—працаваць і вучыцца! Нашы адносіны да вучобы таксама павінны быць камуністычнымі. Здадзім экзамены на добра і выдатна—наш лозунг!»

«Экзамены—на добра і выдатна»—такі лозунг усіх студэнтаў ўніверсітэта. Гэта будзе нашым падарункам к ХХІ з'езду роднай Камуністычнай партыі.

Беларускі народ радасна адзначаў сваё свята—слаўнае 40-годдзе рэспублікі. Шматлікія госці, члены дэлегацый брацкіх рэспублік, якія прысутнічалі на ўрачыстасцях, былі здзіўлены магутным росквітам Савецкай Беларусі. «Народ Беларусі можна параўнаць з маладым дрэвам, якое расце, цвіце і ператвараецца ў моцнае дрэва, дае буйныя і добрыя плоды. Хачу падкрэсліць адну важную розніцу: дрэва цвіце адзін раз у год, а народ беларускі расцітае з кожным днём...» Так сказаў, будучы ў Мінску, вядомы спявак, прадстаўнік азербайджанскага народа Рашыд Бейбутаў.

Студэнты, выкладчыкі, супрацоўнікі нашага ўніверсітэта, які і ўвесь беларускі народ, урачыста адзначылі слаўную гадавіну.

Шмат якімі мерапрыемствамі адзначыў свята калектыў універсітэта. Урачыстае пасяджэнне ў Тэатры оперы і балету, мітынг ва ўніверсітэце і ўдзел у гарадскім мі-

тынгу, юбілейная навуковая сесія, ўрачыстае шэсце студэнцкай моладзі па вуліцах горада, дзіцячы святочны ранішнік каля навагодняй ёлкі—усё гэта было ў святочныя дні. Але самае галоўнае тое, што калектыў універсітэта сустрэў юбілей новымі поспехамі ў вучобе і працы.

Студэнты, выкладчыкі і супрацоўнікі БДУ ў гэтыя дні далі ўрачыстае абяцанне: ўдзяць, вай сямігодцы жыць, працаваць і ўдзяць па-новаму.

На здымку злева вы бачыце выкладчыкаў Сяргеявіча Хрушчова, Кірыла Мазурава і студэнтку ІІІ курса Мікіту нага факультэта нашага ўніверсітэта Юлію Жадан на трыбуне Дома Урада ў час мітынгу працоўных Мінска, прысвечанага 40-й гадавіне з дня ўтварэння БССР. Юлія Жадан ад імя ўсёй моладзі Беларусі дала клятву партыі на вернасць у барацьбе за шчасце працоўных, за пабудову камунізма. Ніжэй мы змяшчам яе прамову.

Промова Ю. Жадан

Сёння па ўсёй нашай роднай Беларусі, ад сівай Белавежы да блакітнай Дзвіны, над слаўным Нёманам і старажытным Дняпром гараць чырвоныя сцягі, звяняць шчаслівыя песні: сёння нашай Савецкай Беларусі і яе сяганосцу КПБ—40 слаўных год. Гэта радаснае, гордае свята для кожнага беларуса: і для таго, хто будаваў сацыялізм у перадваенны перыяд, і для таго, хто са славай прайшоў да Берліна, і для таго, хто цяпер пакарае цаліну, і для таго, хто толькі выбірае шлях у жыццё. Разам з намі наш юбілей святкуюць нашы родныя браты—народы ўсяго Савецкага Саюза, якія заўсёды і ў мірнай працы, і ў грознай барацьбе прыходзілі нам на дапамогу.

Яшчэ больш радасным з'яўляецца гэтае свята таму, што напярэдадні яго наша родная Камуністычная партыя, наш Савецкі

ўрад узнагародзілі Беларусь другім ордэнам Леніна.

Мы, моладзь, выраслі пад шчаслівым сонцам Савецкай улады. І для нас Беларусь—гэта край магутных самазвалаў, найвышэйшых станкоў, прыгожых дываноў, цудоўных палацаў і музэяў. Для нас Беларусь—гэта краіна шырокіх калгасных ніваў, поўных залатым зернем свірнаў, цудоўных садоў. З калыскі да нас, маладых, прыйшло права смяяцца і марыць, спяваць і кахаць, працаваць і дыхаць поўнымі грудзямі. Нашы бацькі заваявалі нам гэтае права сваёй крывёю ў грозных баях за шчасце і свабоду, сваімі працоўнымі рукамі яны стварылі ўмовы для шчаслівага і радаснага жыцця, і мы павінны памятаць аб гэтым, наш абавязак працай, справай адказваць на вялікія клопаты аб нас.

І сёння я маю гонар заявіць,

што наша моладзь старанна вучыцца, што яна заваявала павягу ўсяго народа на ўборцы пшаніцы ў далёкім Казахстане, што яе рукі ўкладвалі цагляны ў будынкі новых палацаў Мінска, ставілі палаткі для будаўнікоў Палацкага нафтапрацоўчага заводу, уключалі рубільнікі Васілевіцкай ДРЭС, будуць Старобінскі калійны камбінат.

Мы клянёмся табе, наша родная партыя, наш слаўны савецкі народ, наша дарагая Беларусь, што ўвесь запал камсамольскіх сэрцаў, усю сілу маладых рук, усю адвагу юнацкіх мар аддадзім барацьбе за шчасце працоўных, за справу Камуністычнай партыі, за камунізм. І за ясныя шляхі ў будучыню, за права мірна і шчасліва жыць, працаваць, спяваць і кахаць мы гаворым нашай любімай Камуністычнай партыі, нашай Радзіме сваё велізарнае, шчырае дзякуй.

Юбілейная навуковая сесія ўніверсітэта

5-га студзеня 1959 года адбылася юбілейная навуковая сесія Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна, прысвечаная 40-годдзю БССР.

Рэктар ўніверсітэта прафесар А. Н. Сеўчанка адкрыў сесію і ва ўступным слове адзначыў веліч баявых перамог і працоўных поспехаў беларускага народа.

Першым быў заслуханы даклад дацэнта В. І. Мацко «КПБ—баявы

атрад КПСС у барацьбе за камунізм», у якім дакладчык асвятліў ролю Камуністычнай партыі Беларусі ў стварэнні, умацаванні і развіцці Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі.

На сесіі былі таксама заслуханы даклады: «Развіццё беларускай дзяржаўнасці за 40 год» (в. а. дацэнта І. Д. Вятроў), «Развіццё сацыялістычнай эканомікі ў БССР за 40 год» (дацэнт У. А. Тамашэвіч), «Росквіт беларускай культу-

ры, нацыянальнай па форме, сацыялістычнай па зместу» (прафесар І. М. Лушчыцкі).

У дакладзе «Роля Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна ў развіцці вышэйшай адукацыі і навукі ў БССР» рэктар ўніверсітэта прафесар А. Н. Сеўчанка прывёў многа цікавых даных, якія паказваюць выключна высокую заслугу ўніверсітэта ў справе развіцця эканомікі, навукі і культуры беларускага народа.

СУСТРЭЧА СЯБРОЎ

Нам пашчаслівілася разам з групай студэнтаў і выкладчыкаў філалагічнага факультэта БДУ пабываць у Польскай Народнай рэспубліцы. Гэтыя дзесяць дзён, праведзеныя ў Народнай Польшчы, застануцца назаўсёды ў памяці.

Кранулі нас простыя, сардэчныя адносіны нашых сяброў, польскіх студэнтаў, іх цёплыя словы пры сустрэчы і развітанні.

Шмат цікавага мы бачылі ў ПНР. Мы пабывалі ў Варшаўскім універсітэце, наведвалі нацыянальны польскі музей, студэнцкі інтэрнат, дом друку.

Пабывалі і ў курортным польскім горадзе Закапане. Вабілі нас да сябе велічныя Татры. Да паўд-

ня цягнуўся пад'ём на адну з самых прыгажэйшых горных вяршынь—Касцелен. На яе вяршыні пад чэрвенскім сонцам абьякавала ляжаў бліскучы снег...

Незабытае ўражанне пакінуў музей У. І. Леніна ў гор. Пароніна, старажытны Кракаў.

...Колькі цёплых слоў было сказана на развітаным балі, колькі песень—польскіх, беларускіх, рускіх—спета! Так сустрэкацца могуць толькі браты, людзі, якія звязаны адной справай будаўніцтва новага жыцця. Бадай, немагчыма, пераць словамі тую абстаноўку цяплін і сардэчнасці, якая акружала нас у Польшчы. Магчыма ў некаторай ступені перададуць яе ніжэй змешчаныя здымкі.

Студэнты розных краін заўсёды знаходзяць агульныя тэмы для шчырых, цікавых гутарак і аднолькава любімыя песні.

Хутка праляцеў час. У апошнія дні—з'явіліся адрасамі. У такіх выпадках спіна Рыгора Барздуіна вельмі ўдала замяняла пісьмовы стол. Тым больш, што гэты стол заўсёды падаваўся польскім дэпутатам.

І. ЗАЗЕКА.

Сігнал півноч

(Урывак з апавядання «Цана жыцця»)

НАД СТАНЦЫЯЙ мірна драмалі воблакі. Ворагу і ў галаву не прыходзіла, што ў іх тоіцца смерцельная небяспека.

Чыгуначныя шляхі станцыі былі запоўнены нямецкімі воінскімі эшалонамі. Бліжэй да вакзала скапіліся на лініях платформы грузаныя «тыграмі», «пантэрамі» самаходнымі гарматамі. Вакол дэпо праступалі няясныя абрысы пасажырскіх вагонаў. Вокны іх святліліся невыразна і слаба. Вагоны былі да адказу набіты салдатамі. Яны п'яніствалі і гарланілі песні, жадаючы загнуць страх перад Усходнім фронтам, куды іх накіроўвалі.

Сцяпану зайшоў на вакзал запоўнены гітлераўскімі афіцэрамі і чыгуначнікамі. Густы сіні дым сігар шчыпаў у горле, еўся ў вочы. Сцяпану ўсеўся ў кутку. Побач з ім сядзеў пажылы, у пакаменчаным шынялі лейтэнант. Не спяшаючыся, немец дакурыву папяросу, кінуў акурак на падлогу, высмаркаўся ў хустачку, а потым дастаў з кішні губны гармонік. У гэты момант твар яго адразу змяніўся, зморшчыўся ў горкай бяздумнай усмешцы. Лейтэнант ціха іграў нейкую сумную мелодыю. Яна выказвала надрыў і душэўную знямогу, смутак, тугу, крыўду, мару і чаканне. А вочы лейтэнанта святліліся вільготным бляскам. Вакол музыканта пачалі збірацца афіцэры. У некаторых твары былі сумныя, мусіць песня глыбока ўсхвалявала іх сэрцы, узрушыла душу.

У гэты момант да лейтэнанта паспешліва палышоў гауптман. Ён распуснуў плячом прысутных, злосна крыкнуў: — Маўчаць!

Гармонік змоўк. Музыкант паціснуў плячамі, правёў далонню па твары, нібы змахнуў з вачэй нейкую заслонку.

Сцяпану вышаў на перон, кінуў хуткі погляд на чыгуначныя шляхі, — ваякі састаў з таілім выходзіў з тупіка на лінію. «Няўжо пойдзе?» — затрапятала кожная жылка.

Так і ёсць. Паравоз даў доўгі гудок і стаў набіраць хуткасць. Не прайшло і хвіліны, як ён схаваўся ўжо ў збоўтанай імгле. Грукат колаў аддалаўся са стова цяжка аддаваўся ў вушах Сцяпанава.

Праходзіць дзесяць, дваццаць напружаных мінут—і ўраз узрыў усклыхвае зямлю. Радасць за ўдачу прымусілі Сцяпанава на момант забыцца аб пагражаючай небяспецы.

— А-а-га, не пайшоў! Малайцы хлопцы!—уголас вырвалася з яго рудзей.

За спіной Сцяпанава зарухаліся нявыразныя ў прыцемку фігуры нямецкіх ваяк.

Станцыя ажыла. Афіцэры кіталі вакзал, спяшаючыся да шалонаў. «Няўжо яны павінны ісці на ўсход?»—хвалюваным, іемзверным болям адклікалася ў эрцы Сцяпанава.

Пробка ваенных эшалонаў, што стварылася на станцыі Ваўка зыск, бударажыла стаўку Гітлера. З Берліна кожны дзень званілі. Сёння, у дзесяць гадзін вечара стаўка выклікала обергрупенфюрэра фон Фатэля і патрабавала лумачэння, чаму не адпраўлены эшалоны на Усходні фронт. Туды, дзе да зарэзу патрэбны былі танкі, самаходкі, боепрыпасы, людзі.

Было пасля дванацатай. Бяскрайняе нізкае неба навісла над станцыяй. Месяц то хаваўся ў хмарах, то паказваўся зноў. Сцяпану часта ўзнімаў галаву, зпад насунутага на лоб брыля кепкі на тружана ўглядаўся ў неба. Ён бачыў, як шэрыя грамады воблакаў праносяцца над яго галавой. У думках ён адлічваў мінуты, секунды. Куточки яго вуснаў часад-часу ўздрыгвалі.

Да гадзіны ночы заставалася яшчэ пяць хвілін. А на станцыі занавала суматоха. Патухла святло—горад патануў у густой цемры. Станцыя, вагоны нібы прыціснуліся да зямлі.

Раптам неба стала поўніцца настойлівым гулам матораў. Пералятаючыся з ім над станцыяй павіс густы бас сірэны. Сцяпану ударгава абмацаў за поясам ракетніцу, азірнуўшыся кінуўся да эшалонаў. Спрытна скочыў у гамбур першага паравоза, аглушыў рукаяткай пісталета машыніста, выхапіў з-за пояса ракетніцу. Ён выразна чуў, як вінты самалётаў ярасна буравілі неба над станцыяй.

Сцяпану ўзняў у левай руцэ ракетніцу, націснуў на спуск. Сігнал быў дадзены.

Саскочыўшы з другога боку паравоза, Сцяпану разам з нямецкімі салдатамі, пабег у бок дэпо. Чырвоная страла ракеты, тым часам, разрэзала цёмнае неба, дасягнула канечнай вышыні і рассыпалася на сотні зліхлівых іскрылак.

Сцяпану бег колькі меў сілы,— чапляўся нагамі за рэйкі, падаў, усхоліваўся і зноў бег. Ён бачыў, як з дзесятка пражэктараў паласавалі неба, вышукваючы цэль у хмарах. Дзесяці побач успыхнула барвовае полымя зенітак. Але ў гэты момант рэкі звіт, яркі пошуг полымя над вагонамі аглушылі і асляпілі Сцяпанава. Быццам на крыллях яго падняла нябачная сіла і кінула на зямлю. У роце зрабілася суха і горка. Сцяпану шчыльна прыціснуўся галавой да зямлі. Яму здавалася, што неба над ім крышыцца на маленькія кавалачкі і з грукатам падае на зямлю і неўзабаве зусім даканае яе. Потым на хвіліну паказалася яму, што ўсё замоукла, анямела; перад вачыма расціралася, шырылася бая імгла. Узнятая ўзрывамі зямля сыпалася камякамі на Сцяпанава. І ў гэты момант яму здавалася, што на яго ціха падаюць ружовыя пялёсткі адвітаючых яблынь...

Праз хвіліну ён пачаў разумець тое, што адбылася; узяўся на локцях, але ўстаць не змог, толькі ўбачыў, як недалёка ад яго горада палалі вагоны, пачуў, як прарэзліва енчылі немцы.

У небе яшчэ з большай сілай нарастаў гул матораў. Недзе вярнулася думка: «Зноў будзе бамбідзь». І на душы стала лягчэй, пасвятлела ў вачах.

Сцяпану з цяжкасцю адпаўзаў ад станцыі. Часамі яго пакідалі сілы. Тады ён упіваўся пальцамі ў зямлю, падцягваўся і зноў настойліва імкнуўся ўперад.

Зямля пад ім ўздрыгвала. — Уперад, браце, уперад... уперад!—нібы загадваў ён сам сабе.

Перад ім замільгалі нейкія цені. Яны то набліжаліся, то зноў адыходзілі, раствараючыся ў цемнаце раней, чым удавалася іх разпазнаць. Тады з апошніх сіл Сцяпану прыўзняўся на локцях і ва ўвесь голас крыкнуў: — Таварышы!..

Цені сталі хутка набліжацца да Сцяпанава.

Пераклад з рускай мовы
У. КОЛТУНА.

Па горадзе ідзе камсамольскі патруль

(Р Э П А Р Т А Ж)

ГОРАД ТОПІЦА ў агнях. Цяжка, амаль немагчыма знайсці акно, якое б не святлілася, па-святлочнаму не ззяла, разганяючы цемру.

Толькі што наступіла поўнач...

Ціха і бязлюдна на вуліцах Мінска: яго жыхары, як і ўсе савецкія людзі, сустрэаюць Нова—1959 год, успамінаюць добрым словам стары, мінулы...

Але не ўсім давялося сустрэцца з Новым годам за святочным сталом, у кругу сяброў, не ўсім давялося патанцаваць, паспяваць сярод іх: многія людзі працавалі ў гэты час, знаходзіліся на сваіх тастах.

Сярод гэтых людзей былі і студэнты БДУ, нашы таварышы.

...Камсамольскі штаб на прапекце Сталіна. Белыя сцены зашэраны мноствам плакатаў рознастайнага зместу. Стол, пакрыты чырвонай матэрыяй. На ім—тэлефон, просценькі чарнільны прыбор і пластмасы.

За сталом—дзяжурны, акуратна і прануты бялявы юнак. Перад ім сніга, дзе рэгіструюць затрыманых.

— Як тваё прозвішча?—пытае камсамалец.

Супраць стала, на лаве, сагнуўшыся «ў тры пагібелі», сядзіць

«першая птушачка»: здаравенны хлапчына. Пасма чорных валос звесілася на лоб, ён штораз адкідавае яе рукой на правую скроню. Але яна зноў непаслухмяна лезе на мутныя вочы... Каўнер кашулі расшпілены, адзенне забурджана да таго, што цяжка сказаць, якога яно колеру... Некалькі камсамольцаў, што знаходзяцца зараз у штабе, з адкрытай агідаю паіраюць на затрыманага.

— Прозвішча!

— А н-н-навошта вам?

Хлапчыне, відаць, цяжка гаварыць; не слухаецца язык, варочаецца ў роце, як калода.

Зноў настойліва:

— Прозвішча!

Цяжкі ўздых—і:

— Л-лёвін Барыс М-Міхалыч.

Далей высвятляецца, што ён працуе ў трэсце № 7, УНР-68, нарадзіўся ў 1942 годзе.

Дзяжурны дакорліва ківае галавой:

— А-я-яй! Такі здаравенны, маеш 16 год... Хаця не! (Глядзіць на гадзіннік). Дзесяць хвілін, як табе пайшоў 17-ты, калі лічыць, што нарадзіўся 1 студзеня

сорок другога года. Але ж табе, напэўна, даўно ўжо 17-ты ідзе? Так? Ну вось! А розуму ў цябе не скажаць, каб багата! Калі гэта ты паспеў напіцца?

— А што я дрэннага зрабіў? За што мяне прывялі?—Левіна, відавочна, цікавіць сваё.

— Табе яшчэ не зразумела? Успомні, як ты ішоў па прапекту: лаўся, чапляўся да людзей... Мабыць, думаў, што на цябе ўправы не знойдзецца?

— Н-нічога я н-не думаў!

— Гэта і дрэнна, што нічога. А думаеш якраз трэба ў такіх выпадках... Добра, ідзі ў кут, праспіся.

Левін паслухмяна ідзе, хістаючыся ва ўсе бакі.

— У каторы кут?

— У любы, выбірай на смак!

Сябра Левіна па бутэльцы—Ярмовіч Станіслаў—на два гады старэй свайго кампаньёна. Яму 18 год. Усё адзенне нямаледама дзе і як запэцкана да апошняй ступені. Пра сябе расказвае ахвотна. Нідзе не робіць, бацька з маці ні ў чым не адмаўляюць.

...Паступова штаб пусцее. Выходзіць на пост і група студэнтаў

юрфака, што даставіла гэтых двух «арлоў».

Да двух гадзін ночы не было нікіх змен. Зайшоў сакратар Ленінскага РК ЛКСМБ тав. Анкуда, тасядзеў, пагутарыў і пайшоў да тей па сваіх справах. Зайшла гаксама група мільцэйскіх работнікаў, паікавілася, як «ідзе служба». Прагразвеўшых Ярмовіча і Левіна хлопцы адпусцілі дадому, узяўшы з іх слова больш не дапускаць амаральных учынкаў.

А трэцяй гадзіне група студэнта Лукашэвіча прывяла ў штаб яшчэ «парачку»—рабочага камвольнага камбіната Кіселя Яўгена і Врублеўскага Эдуарда з РУ-2.

Кісель адправіў у кут праспацца, а Врублеўскаму, каб не было маркотна чакаць, пакуль пратраваціцца яго сябра, далі ў рукі венькі: «Мяці, браце, штаб, хутчэй час пройдзе...»

Было ўжо за чатыры гадзіны ночы, калі студэнт хімфака Гарошка, апошні дзяжурны, павесіў на дзверы штаба замok.

Так, чацвёрта затрымана ў навагоднюю ноч. Не так ужо і многа. Хочацца ўсё ж, каб такіх «субчыкаў» не было зусім. Хутка іх і не будзе. Гэта слова дае ўніверсітэцкі камсамольскі патруль.

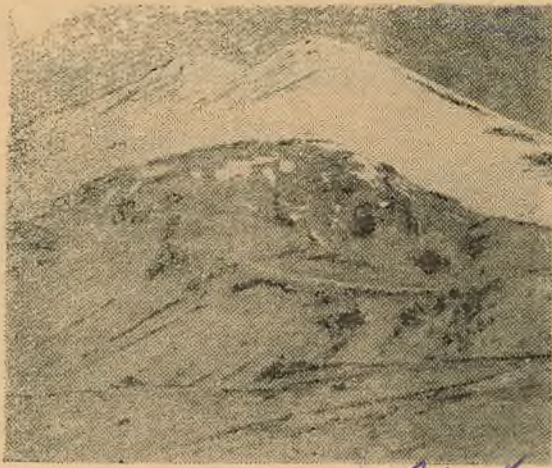
І. ПАПАЎ.

Працоўныя Польшчы свята ўшаноўваюць памяць савецкіх воінаў, якія загінулі пры вызваленні Польшчы. НА ЗДЫМКУ: фрагмент помніка загінуўшым савецкім воінам на брацкіх могілках у Варшаве.

Н. СЛАГАДА.
І. СТАРАВОЙТАЎ.

ПА КАЎКАЗУ

Эльбрус! Аб ім марылі і марыць многа альпіністы. Наша мара здзейснілася, мы стаялі на яго вяршыні.

На лёдавых занятках.

Дрэннае надвор'е і моцны холад не сапсалі наімага настрою. Мы ішлі толькі наперад.

У жніўні 1958 года група студэнтаў нашага ўніверсітэта зрабіла альпінісцкі паход другой катэгорыі цяжкасці. Кіраўніком паходу быў выкладчык фізфака А. С. Федзенка. Турызм ён пачаў займацца яшчэ ў час вучобы ў МДУ. Не развітаецца ён з гэтым відам спорту і зараз.

Секцыя турызма-альпінізма—адна з самых шматлікіх спартыўных секцый універсітэта, але затое і самая непаважаная сярод выкладчыкаў спорткафедры. Не ўдзяляюць увагі развіццю турызма і прафком. і кафедра географіі, хоць вышла не адна пастанова ЦК прафсаюза і загад Міністэрства вышэйшай адукацыі СССР аб развіцці турызма ў нашай краіне.

Але турысты—народ жывучы і з розных цяжкіх становішч знаходзяць спрыяльны для сябе выхад. І вось летам 11 чалавек сабраліся на турысцкай базе Тачэнкелі, на беразе р. Баксан у Цэнтральным Каўказе. Адсюль пачынаўся наш паход праз 5 перавалаў сярэдняй ступені цяжкасці.

Першыя кіламетры шляху—і адразу цяжкасці: круты і доўгі пад'ём на лесе да перавала Бечо, а далей сцяжынка пайшла ўздоўж схілу да месца начлегу, дзе сабралася для заўтрашняга пераходу шмат турыстаў. Вечар правялі весела.

На наступны дзень—круты пад'ём па валках па ледзь прыкметнай сцежцы. Мы пападаем на ледавік. Адсюль да перавала недалёка, але затое нас чакае сур'ёзная цяжкасць—круты ледавы схіл з раскішым ад сонца снегам. Падняўшыся на яго, бачым уперадзе перавал. Перад ім робім адпачынак...

Прыгожа, ярка свеціць сонца. Усе раздзяваюцца. Нястомна пазіруе перад аб'ектывам Гена Ногатаў. Кароткі, але круты спуск, і праз дзесятак кіламетраў мы пападаем у Сванетыю.

У час праходжання Сванетыі нам маглі пазаздросціць курортнікі—аматары нарзану. Яго тут было колькі хочаш і рознай ступені мінералізацыі.

Самы цяжкі быў перавал Семі, дзе прышлося спускацца са страхоўкай па мокрых і слізкіх ад дажджу скалах на ледавік. Мокрае адзенне, халодны вецер прымусілі нас пасля спуску доўга адгравацца. Лідзе Навікавай, Рэні Матусевіч і Генадзію Новікаву надоўга, а можа і на ўсё жыццё запомніцца іх неасцярожныя крокі, дзеянні, а за імі і вынікі.

Пройдзены Месцыйскі перавал, які карыстаецца вялікай папулярнасцю ў турыстаў і альпіністаў. Спускаемся па рэчцы Адырсу да ракі Баксан.

Адсюль накіроўваемся да Чорнага мора праз перавал Донтуз-Орун.

У час паходу мы пачулі шмат цікавага аб Каўказе—гэтым своеасаблівым кутку Саўецкага Саюза.

В. РАДАШКЕВІЧ,
студэнт геафака, удзельнік паходу.

У ВНУ нашай Краіны

СПАРТАКІЯДА ВЫКЛАДЧЫКАУ

У Грузінскім палітэхнічным інстытуце імя Кірава адбылася спартакіяда прафесарска-выкладчыцкага складу, якая праводзілася на пляці відах спорту: шахматах, валеболу, плаванню, настольнаму тэнісу і стральбе. Спартакіяда выклікала вялікую цікавасць сярод выкладчыкаў.

«Кировец», Тбілісі.

СТУДЭНЦКІ УНІВЕРСІТЭТ КУЛЬТУРЫ

Павышаць агульную культуру студэнтаў, пашыраць іх далегляд у розных галінах тэхнікі і навукі—такую мэта наставіў перад сабой студэцкі ўніверсітэт культуры пры Далёкаўсходнім універсітэце. Першыя заняткі ва ўніверсітэце культуры пачаліся з лекцыі прафесара Шлыгіна аб развіцці тэхнікі і навукі ў нашай краіне. Пасля лекцыі адбыўся канцэрт квартэту імя Рымскага-Корсакава.

Студэцкі ўніверсітэт культуры будзе працаваць два разы ў месяці. Для чытання лекцыі вылучаюцца лепшыя сілы ўніверсітэта.

«Тенинец», г. Уладзівасток.

РУХ «ДАЦЫБАО»

На сценах аўдыторыі Харкаўскага сельскагаспадарчага інстытута імя Дакучаева можна ўбачыць вялікія аркушы паперы, на якіх выразна намалеваны іерогліфы. Тут студэнты, што прыехалі вучыцца з Народнага Кітаю, праводзяць свае палітзаняткі, якія маюць назву рух «Дацзыбао».

На занятках засвойваюцца пытанні міжнароднага становішча і барацьбы з рэвізіянізмам, вывучаюцца дзейнасць Камуністычнай партыі Кітая.

Сама атмасфера, што ствараецца

ца гэтай формай заняткаў, нацэльвае таксама на вострую крытыку недахопаў і памылак таварышаў. Кожны ўдзельнік заняткаў піша сваю насценгазету і вывешвае яе.

Вострая крытыка і самакрытыка характэрна для руху. За 14 дзён кітайцы, якія займаюцца ў інстытуце, стварылі запар 100 аркушаў «Дацзыбао». Іх лозунг: «Кожны з'яўляецца лекарам і ў той жа час хворым у гэтым руху». Вось прыклады баявых вострых зваротаў адных таварышаў да іншых: «Таварышы Ван! Як адносішся да працы? Я заўважаю, што ты памыляешся ў гэтым. Прашу аб гэтым падумаць!» «Сяо Лю! Чаму ты не жадаеш разам з намі рыхтавацца да заняткаў або гуляць, а ўсё сам, сам?»

«Харьковский университет»
г. Харкаў.

СТУДЭНЦКАЕ КАНСТРУКТАРСКАЕ БЮРО

У Маскоўскім вышэйшым тэхнічным вучылішчы імя Баумана створана студэцкае канструктарскае бюро. За час свайго існавання СКБ згуртавала вакол сябе дзейны студэцкі калектыў.

Загадам дырэктара вучылішча Д. Пракошына ўхвалена гэтая новая форма далейшага паліпашэння вучобы і навукова-даследчай работы студэнтаў, што звязвае іх навучанне з практыкай. СКБ зацверджана як студэцкая арганізацыя на правах студэцкага навукова-тэхнічнага таварыства. Навуковым кіраўніком СКБ прызначаны прафесар, доктар тэхнічных навук В. Феадосьеў.

Для патрэб СКБ дырэкцыя вучылішча адпусціла 50 тысяч рублёў.

«Бауманец», Масква.

ТАК ЖЫВУЦЬ НАШЫ АДНАГОДКІ Ў ЗША

Многія каледжы і ўніверсітэты ў ЗША распрацавалі цэлы шэраг «адзіных у сваім родзе» мерапрыемстваў для збірання сродкаў на дабрачынныя патрэбы, на здзяйсненне якіх-небудзь задуманых праектаў, на фінансаванне дзейнасці студэцкіх арганізацый. Тут прыводзяцца некаторыя з мерапрыемстваў:

УНІВЕРСІТЭТ У НОТР ДАМ.

Факультэцкі конкурс ног. Фатаграфіі ног шасці мужчын факультэта змешчаны без указання прозвішчаў іх уладальнікаў на дошку аб'яў. Студэнты кідаюць манеты ў скарбонку, прымацаваную каля ног сваіх «выбраннікаў».

ЖАНОЧЫ КАЛЕДЖ У ПЕНСІЛЬВАНІІ. Перацягванне на канале. Каманды першага і другога курсаў спаборнічаюць у перацягванні на канале; прычым пасярэдзіне выкапаны глыбокі роў, запоўнены гразцю. Гледачы дапускаюцца па платных білетах.

ДЗЯРЖАЎНЫ НАСТАЎНІЦКІ КАЛЕДЖ У СЛІПЕР РОК. Факультэт на «бруднай рабоце». Усе студэнты факультэта на працягу пэўнага часу выходзяць чысціць чаравікі, адзенне, выконваць дробныя даручэнні. Чаявья ідуць у агульны фонд.

ПІТСБУРГСКІ УНІВЕРСІТЭТ. Эканомія ў страве. Абеда складаецца з супу, булак без масла і чаю без цукру. Сэканомлены грошы выкарыстоўваюцца на грамадскія патрэбы.

ЖАНОЧЫ КАЛЕДЖ У ПЕНСІЛЬВАНІІ. Паношанае адзенне. Сабранае на працягу года на-

ношанае адзенне распрадаецца ў канцы навучальнага года.

ТЭХНІЧНЫ КАЛЕДЖ КАРНЕ-ГІ.

Конкурс на самага непрыгожага мужчыну. Найбольш вядомыя студэнты факультэта фатаграфуюцца, і іх фота змяшчаюцца ў спецыяльнай кабіне. Астатнія студэнты выбіраюць найбольш «брыдкага», кідаюць грошы ў змешчаныя ля фатаграфій скарбонкі.

ДЗЯРЖАЎНЫ КАЛЕДЖ У ПЕНСІЛЬВАНІІ.

Продаж кандытарскіх вырабаў. Студэнты пякуюць дамашняе пячэнне, торты і г. д. і потым прадаюць гэтыя вырабы з латкоў у грамадскіх месцах.

КАЛЕДЖ У МАУНТ МЕРСІ.

На агульным пікніку разыгрываецца ў латарэю кашолка з правільнай разам з дзяўчынай, якая яе прыгатавала.

(«Нэшнл Студэнт Ньюз»).

БОЙ „КАЗЛОЎ„

Хто ж будзе «казлом»? Удар! Яшчэ удар! Трашчыць бедны стол. Гуляюць у даміно Канапліцкі і Вінаград з пакою № 74 інтэрната філолагаў. А ўжо 2 гадзіны ночы, і ўсе вакол спяць. На жаль, «казлоў» гэта маля хвалюе.

ДЗЯЎЧЫНА З ХАРАКТАРАМ

— Эх, ніць будзем і гуляць будзем,—так рашыла студэнтка V курса рускага аддзялення Ларыса Нямірка.

Сказана—зроблена. Ледзь-ледзь дапаўзла яна да ленпакою—і пайшло: грубасць, выклікі, нахабны тон, карацей, дзяўчына з характарам ды яшчэ п'яная. Каментарый, як гаворыцца, лішні.

